

'SVOBODA' (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
at 33 Grand Street, Jersey City, N. J.

ЧИ ЗРІЛІ ЛЮДЕ МОЖУТЬ ЩЕ ЧОГОСЬ НАВЧИТИСЯ? (Докічене)

Третя трудність не в тім, яка має бути основа цього виховання, а в тім, що стара особа, яка вчиться, мусить сама

тільки для умової діяльності, але й для морального життя, суспільної та мистецької праці.

освіта? У першій мірі — спроби поїти на зустріч тим домаганим, які намагаються нам обставинам. Дві закладні риси мусить мати особина, що хоче

життєвої практики, по мірі тою як вони зростають, множаються, мусимо відчувати потребу звязати їх у гармонійну цілість

БОРОТЬБА СТАЛІТЬ

Один з наших читачів запитує нас: яка користь з тої боротьби, яку веде українська еміграція в своїх рядах вже пів року, а яку втягнув і церква і епископ. Той голос помістив ми в рубриці: Голос читача. А помістив тому, що він дуже

І два родні вчителі. Одні викладають в дуже переконуючій тоні і передають факти, в які слушачі не можуть навіть сумніватися. Такий учитель

На закінчення зробим ще кілька загальних уваг. У сучасних важких обставинах життя, коли стільки людей мусить вести механічну працю,

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

УВАГИ ДО БУДУЧОГО ЦЕРКОВНОГО ЗІЗДУ.

Досі були в 'Свободі' мої два дописи з Канади, а отостраті, як бачу клопот наших братів і радю докунити бодей кілька своїх умок, може і се на шось доброго припадсть.

Нераз уже звертали увагу, що старші слухачи на освітніх курсах повинні виконувати більше діяльну роль як тільки приймають те, що там чуток.

Часто чуюмо про потребу 'свободного виховання', 'незалежного освіти'. Але вони мають часто різні значіння. Коли

Та коли подібне питання можна ставити, то знає, що се є люди, які церковній справі не уважають на народноє. Є вони

А ми толеруємо ту погань і ту безхарактерність, те багно моральне, з якого ніколи не може вирости квіт волю! Тому то виповніли тім поганим боротьбу.

Для такої праці потрібна згода співучасте вихователя і ученика (студялочноє). Вихователь мусить мати пересвідчення, що найвищий його завданням є безприсестрае

Чи ніякі знання можна бути незалежне від сучасних потреб? Ми живемо у світі спеціалізації і великого прогресу.

Думаю отже, що не зайвим буде застановити над питанням, чи справді церковна і справно народноє. Се може поширити загальний погляд на се питання.

ОЛЕКСІЯ К. ТОЛСТОЇ. КНЯЗЬ СЕРЕБРЯНИЙ (Повість з часів царя Івана Грізного).

— Ну, боярине, — сказав Андріянчик Ізидр. Не видле додні, — видяв же раз для мене великденіє після двого року. А дже, відколи тебе узарило, Микито Романовичу, то і я місто божого не бачив! Такого тільки по Москві та по Слободі, чи не проваділо дечого по тебе. Як зачув се година, що ти з станічниками вернувся, так я стрімголов полетів на царський двір; а тут вже цар на рундук! У давай пробірати станічників до тебе доміжати, тай не штерпіти, став ловити тебе за полу, а цар мене за рундук! У давай пробірати станічників до тебе доміжати, тай не штерпіти, став ловити тебе за полу, а цар мене за рундук!

Борис Федорович вже вернувся з утрени, на котрій після звичаю свого був разом з царем.

— Що ти мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

— То ти вже мене більше ввинув, князю, що я не працюю а обхідною дорогою їду? — Грїх би мав, колиб вину тебе, Борис Федоровичу, не кажу вже про себе, але кілько ти другим добро зробив! І мот парям тебе тебе може дїстатись би. Не дурнож і люблять тебе в народі. Вся на тебе надїються; всї надїються зачинає на тебе!

— Добре, батюшка, добре! та чи не боєш ти, щоб вона не перстнєлася? Сею не буде! батюшка. Минє роком, поїдате вона, розуміється; без того годі; як по Дружини Андріевича не поплакати, царство воно небесе! А там, гляди, і весілля відграємо. Не вік же нам, батюшка, горувати!

— Як що мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

— Се нічого, князю. Ти опать Татар побєди, цар знов тебе перед своїм очі покине. Оружничий тобі, розуміється, не бути, але скоро поїдуть в опричнину, тебе виподить. А хотїби ти случайно й не побит Татар, то всеж таки ти приїдеш до Москви, коли Олені Дмитріївні вдовичій реченє мене. Того не бїєш, щоб вона пострїлася; сею не буде. Микито Романовичу, я ліпше ніж ти людсьє серце знаю; не з любови вона з Морозова виїшла, нічого їй і пострїлася не тепер. Дай тільки, нехай остане в кров і виснуть слези; як буду, коли хочеш, твоїм дружок!

— Погодь, батюшка, погоді! дай мені все за порядком тобі розказати. От, бачиш, коли я від станічників до млина вернувся, мельник повідав мене; залетїла, говорить, огнєва і пнїца до мене; відвєз її, каже, до царя Далмата. Я з початку не зрозумїв, що за пнїца і що за такий Далмаєт; аж опісля, коли він показав мені боярину, я і второпав, що він про неї говорив. Отож і поїхав ми з нею до сїла Дружини Андріевича.

— Як що мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

— Се моєї сторони, спасибі тобі, князю, — сказав він. — О дало тебе прощу: коли ти не хочеш помяти мене, то, по христі мірі, коли вчеш, що за мене говорять еле, ти не вір ти м чужак і скажи обмовником мого все, що про мене знаєш.

— Що ти мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

— Як що мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

— Се моєї сторони, спасибі тобі, князю, — сказав він. — О дало тебе прощу: коли ти не хочеш помяти мене, то, по христі мірі, коли вчеш, що за мене говорять еле, ти не вір ти м чужак і скажи обмовником мого все, що про мене знаєш.

— Від млина було верст сорок, батюшка; від Москви ма-

— Як що мені було відповідати, Борис Федорович? — Тобі було подякувати цареві і прийняти його аску.

(Далше буде)

